

Medlem forsvare, at denne Vurdering, der her skulde finde Sted, var bedre end den Værdsætning, den enkelte Mand skulde gøre af sin Ejendom ved Selvangivelse. Ja, maaske, og dog drister jeg mig til at sige, at dette at faa Landets samtlige Ejendomme vurderede af Taksationsmænd vil blive meget vanskeligt, at det vil blive et saare broget Billede at stille op, at der hvert Aar skulde gaa Skattemænd omkring og ansætte Ejendommene efter deres Værdi. Jeg kan ikke se stor Forskel paa, om Ejendommene, som i Regeringens Forslag, skulde ansættes efter deres Værdi i Handel og Vandel, eller, som i det andet Forslag, efter deres formodede Salgsværdi. Vi vide jo allesammen, hvad disse Vurderinger have at sige, og skulde de virkelig blive bedre, naar disse Mænd gik omkring og foretog dem, end naar vedkommende Ejers selv gjorde det? Jeg husker ogsaa, at det ærede Medlem selv for nogle Aar siden her gjorde gældende, hvor umuligt det var at faa samvittighedsfuldt fastsat denne Værdi. Hvorledes skulde saa vore Taksationsmænd kunne klare det? Jeg har den Opfattelse af Stillingen, at Landstingets Modstand mod at knytte Formueskatten til Indkomstskatten vil føre til, at Lovforslagets Gennemførelse bliver ganske umulig. Man vil sige: Vi ville heller ikke gaa med til i Stedet for en Formueskat at faa paa vore Ejendomme lagt en ny Skat, kaldet Ejendomsskyld, bestemt ved en temmelig vilkaarlig Vurdering af disse Ejendommers Værdi. En lignende Betragtning gør sig dernæst gældende ved en anden Del af de af Regeringen foreslaaede Skatter, nemlig Kapitalskatten, thi de Herrer ville erindre, hvad vi i Landstinget have vedtaget i Stedet for at komme ind paa en saadan Kapitalkat, som skulde ramme Renter og Kupons osv., med de Hindringer, som i disse Dage ere noksom fremdragne fra forskellige Sider. Vi have sagt: Det ville vi ikke ind paa, det er Hindringer for Omsætningen, en Rammen af de smaa Indtægter, det er Forhold, som pine Folk, lige saa meget, som om de skulde betale Skatten kontant. Derfor foretrække vi i Stedet for dette at sætte en Tillægsindkomstskat af de Indtægter, vedkommende har af sin Kapitalformue. Grundlaget derfor er blevet vedtaget Aar efter Aar i Landstinget, fordi man ikke har villet indføre den andensteds bekendte Kapitalbeskatning. Derfor spørger jeg: Skulde det være troligt, at nu ikke blot vi, men ogsaa det andet Ting, skulde svinge helt om og sige, at i Stedet for det, vi hidtil

have arbejdet paa, skulde vi nu tage det *ny*, Regeringen kommer med. Endelig kommer Regeringen dog som Nr. 3 i sit Forslag til en Indkomstskat, idet den skal ramme de næringsdrivende og Arbejderne, og saa har man jo hele Systemet om Indkomstskatten — den, der tales saa stærkt imod — i ethvert Tilfælde for en stor Del af vore Indvaanere.

Naar der saa tales om, at dette engelske System med dets forskellige Skattebaser skulde være saa lykkeligt, er det jo saaledes, at man i England stigende Trin efter Trin kan have Ejendomsskyldbeskatning, fordi Forholdene der i Reglen ere saaledes, at Ejendommene ere bortforpagtede, saaledes at Ejeren har en bestemt Indtægt, som han kan sættes i Skyld for, medens dette ikke er Tilfældet her. Og vi vide ogsaa meget godt, at man i England supplerer Skatten i meget stort Omfang — jeg husker ikke hvor stort — men Staten faar i England i meget stort Omfang sin Skat gennem en ganske almindelig Indkomstskat paa hele den store Handelsstand og de næringsdrivende Borgere. Det lade de stoute Englændere sig byde, at der lægges Skat paa deres Indkomster, fordi det er den naturligste Maade i dette frie Land at beskatte Borgerne paa. Det er denne Skat, hvorom vi sige, at vi gaa med til den, fordi den lægges ens paa hele Landet, og fordi det ikke kan siges at være en Beskatning paa en Vis af den ene og paa en anden Vis af den anden, men fordi det er en Skat, hvorom der for hele Landets Vedkommende maa siges, at enhver Mand efter sin Indtægt maa svare Skat til det offentlige. Vi have saa villet supplere det med en Skat paa Indtægt af Kapital, men det kun i den Form, vi ville, og ikke saaledes, som det er foreslaaet fra Regeringens Side.

Ja, saaledes forekommer det mig, Landstinget hidtil har set paa denne Sag, og gaar jeg ud fra den Betragtning, vil det ses, at jeg ikke kan tro eller tilraade, at det høje Ting nu skulde skifte Standpunkt. Jeg synes, at man maa sige som saa: Naar denne Sag gaar videre, lad os saa tage Spørgsmaalet op lige over for det andet Ting paa det Trin, at vi ikke gaa med til en Formuebeskatning, som vi hidtil i Landstinget have kæmpet imod, og lad os se, om vi derom kunne forliges med det andet Ting. Det andet Ting har indsat i Loven den progressive Skala, hvis Rigtighed vi hidtil have været i Tvivl om. Jeg kan dog ikke tro, at det andet Ting vil fastholde Fordringen om at ramme de